

A kis nárcisz

A kis sárga nárcisznak ez volt az első tavasza. Minden új és ismeretlen volt körülötte. Kicsit félénken és óvatosan bontogatta szirmait a kelő nap sugaraiban. Rendbeszedte csipkés ruháját, lerázta magáról az apró harmatcseppeket, majd kíváncsian körülnézett – vajon hová is kelt ki, milyen kertben ébredt fel.

Örömmel látta, hogy körülötte már pompáznak nárcisz testvérekéi, de volt még a kertben sok tűzpiros tulipán, akik rögtön megtetszettek a kis nárcisznak. Később irigykedve nézte gyönyörű kelyhüket, amelyet nappal kitártak éjjelre pedig összecsuhtak. Kezdetben ő is próbálkozott szirmai összecsuhtásával, de sehogysem akart sikerülni.

Lassan megismert mindenkit a kertben. A pompázó öreg **aranyeső bokrot**, akinek apró virágai állandóan sutyorogtak, nevetgéltek, viháncoltak, aztán ott volt a nagy ágyas-bogas **meggyfa** is roskadozva a fehér virágoktól.

Egy reggel különös zajra ébredt a kis nárcisz. Olyan zümmögés félére, de mivel azelőtt még sosem hallott ilyet nem is tudta mi lehet az. Aztán egy különös valami repült felé áttetsző szárnyakkal, leült a kis nárcisz szirmaira, gyorsan megigazította csíkos ruháját majd így szólt:

- *Jó reggelt!*
- *Jó reggelt!* – felelt félénken de egyben kíváncsian is a kis nárcisz.
- *Méhecske vagyok.* – mondta a csíkos testű.
- *Méhecske?* – ámult el a kis virág.
- *Igen. A testvéreimmel itt dolgozunk a meggyfán.*
- *Á! Akkor hát ti csináljátok ezt a különös zümmögést.*
- *Igen mi.* – felelte a méhecske.
- *Mit dolgoztok?* – érdeklődött a kis nárcisz.
- *Virágport gyűjtünk.* – magyarázta a méhecske – *Végre itt a jó idő és kirepülhettünk a kaptárból, hogy neki lássunk a gyűjtésnek. Szeretném megkérdezni, hogy gyűjthetek – e tőled is virágport?*
- *Nem fog fájni?* – kérdezte a virág megszeppenne.
- *Egy csöppet sem.* – bizonygatta a méhecske
- *Rendben van.* – mondta a kis nárcisz, és nagyon bátornak érezte magát. Körül is nézett látják-e a testvérekéi merészségét.

A méhecske munkához látott.

- *Tudod nektárt, készítünk belőle.* – magyarázta közben.

Aztán még sokmindenről mesélt a kis virágnak, aki figyelmesen hallgatta, mert a méhecske az egész udvart ismerte, sőt még a szomszéd udvarokat és a mezőn álló öreg **vadalmafát** is.

Attól a naptól fogva mindig eljött a kis nárciszhoz. Leült aranyárga szirmaira, és mesélt neki a kerten kívüli világról, míg a kis virág lágyan ringatta őt.
Barátok lettek ezen a tavaszon.